

Opening Nationaal Medisch Museum

WAT: John en Evelien Verwijs zijn uit fascinatie voor de gezondheidszorg hun eigen museum begonnen **WAAR:** In een rijksmonument aan het Dordtse Stadhuisplein **WANNEER:** Zaterdagmiddag **LEUK?** Uw verslaggeefster was zo geïnteresseerd rond aan het kijken dat de bijbehorende borrel aan de overkant totaal vergeten is. Stom! ★★★★★

Dansende skeletjes en marteltuig

Het gebeurt niet vaak: een bubbel zonder bubbels. Maar in dit geval is het geheel te wijten aan uw verslaggeefster die niet was weg te slaan uit Dordts gloednieuwe aanwinst: het Nationaal Medisch Museum. Het is zaterdagmiddag kwart over drie wanneer de Verwijsjes in het bijzijn van vrienden, familie en andere genodigden het uithangbord op de gevel willen onthullen. Maar dat gaat nog niet zonder slag of stoot: de linten van de strik hangen net buiten het bereik van de Verwijskids. Goed, een stoel dan maar. Te laag. Vooruit, een barkruk. Jammer, ook te kort. Dan gaan de deuren van het museum open en komt er een gigantische keukentrap tevoorschijn. Zonder verdere moeite wordt het gevelbord uitgepakt, wat betekent dat het museum nu toch écht open is.

Een select groepje gasten neemt direct een spurt naar binnen en uw verslaggeefster rent met wapperende haren achter hen aan. De andere gasten worden meegetroond naar de receptie, die wordt gehouden aan de overkant van het museum. Hip aangeklede verpleegsterspoppen, stethoscopen in regenboogkleurtjes, een houten prothese en een oude lichtbak voor röntgenfoto's trekken direct de aandacht in

▲ Architect Hendrik-Jan houdt niet zo van Anton Pieck.

▲ De stoel van Marius Zwijnenburg stond stof te vangen.

▲ Met een keukentrap onthullen de vier Verwijs-kids het bord van het museum. FOTO'S RINIE BOON

▲ Anneke Maagdenberg doneert een antieke boekenkast.

het modern ingerichte pand. **John Taks**, één van de twee grote bazen van het Albert Schweizer ziekenhuis, is met name geïnteresseerd in de oude lichtbak. Met een soort foto beweegt hij over het scherm waardoor er een dansend skeletje verschijnt. „Prachtig toch,” zegt Taks lachend, die het museum overduidelijk een warm hart toedraagt. „Ja, dit museum is absoluut een aanwinst voor de stad.”

Dat is ook de overtuiging van de Verwijsjes zelf, die hun langgekoes-

terde droom vorig jaar eindelijk werkelijkheid zagen worden. „Het was eigenlijk de wens van mijn man John om op uitleg te geven over de medische wereld toen en nu,” legt Evelien Verwijs uit. „Hij komt zelf uit de medische wereld en heeft een gedeelte van de tentoongestelde attributen zelf verzameld.”

Maar waar komt de rest van de spullen eigenlijk vandaan? Het antwoord op de vraag komt sneller dan verwacht wanneer uw verslaggeefster kletst met **Anneke Maagden-**

berg, voorzitter van de DOV, die nog een boekenkast over heeft. En niet zomaar eentje. „Ik ben zelf ook afkomstig uit de zorg en vroeger werkten de verpleegkundigen met grote boekenkasten, waar ze administratie in stopten. Toen die kasten bij de schroot dreigden te belanden heb ik er eentje gekocht en die schenk ik nu aan het museum.”

Een verdieping hoger geeft de gepensioneerde tandarts **Marius Zwijnenburg** net een demonstratie kiezen-trekken-op-de-ouderwetschemanier en het lijdend voorwerp in de antieke tandartsstoel is niemand minder dan **John Verwijs** zelf. „Deze stoel komt uit 1912,” vertelt Marius. „En ik heb er zelf nog jaren mee gewerkt.” Sinds 1968 stond de stoel te verstoffen bij Marius en zijn vrouw **Lidy** thuis, die de stoel van haar man vooral gebruikte om tijdschriften op uit te stellen. „Toen we in de krant lezen dat dit museum er zou komen hebben we John gebeld om de stoel te schenken. Het was vroeger echt een heel functionele stoel.” Uw verslaggeefster voelt vooral opluchting dat ze er zelf nooit in heeft hoeven liggen en klimt de trap op naar de derde etage. Tussen de vitrines staat een trotse

▲ John Taks tovert een dansend skeletje tevoorschijn op de oude lichtbak.

▲ John en Evelien zijn dolblij met de tandartsstoel uit 1912, die tot 1964 nog in gebruik was.

architect. **Hendrik-Jan Groenweg** is zijn naam, en hij toverde het pandje de afgelopen maanden van een naar eigen zeggen 'Anton Pieck-achtig geheel' om naar een modern interieur met zilverkleurige deuren en kozijnen. Vooral trots is hij op het ruimtelijke trucjes die hij heeft toegepast. „Ik heb hier bijvoorbeeld een stukje van de muur weggesloopt en er een glazen wandje voor teruggeplaatst.” Dan is het alweer tijd om op de stappen, want de volgende groep staat te trappelen om binnen een kijkje te nemen. En dat uw verslaggeefster afscheid neemt met een droge mond? Eigen schuld!